

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive research) โดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ความรู้ในการดูแลตนเอง และการสนับสนุนทางสังคม กับความสามารถในการดูแลตนเองของนักศึกษาพยาบาล สถาบันการศึกษาพยาบาลภาครัฐ เขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยมีขั้นตอนการดำเนินงานวิจัยดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยเป็นนักศึกษาพยาบาลที่กำลังศึกษาในชั้นปีที่ 1,2,3 และ 4 หลักสูตรประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์ และหลักสูตรพยาบาลศาสตร์ ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2538 ที่ศึกษาในสถาบันการศึกษาภาครัฐ เขตกรุงเทพมหานคร 5 สังกัด ได้แก่ สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย สังกัดกระทรวงสาธารณสุข สังกัดกระทรวงมหาดไทย สังกัดกระทรวงกลาโหม และสังกัดกรุงเทพมหานคร และเป็นเพศหญิงทั้งหมด ซึ่งมีจำนวนสถาบันการศึกษาพยาบาล ทั้งหมด 8 สถาบัน และมีจำนวนประชากร 3,448 คน (จากหนังสือรายงานประจำปีของสถาบันการศึกษาพยาบาลทั้ง 8 แห่ง) ที่เลือกกลุ่มตัวอย่างเป็นสถาบันการศึกษาพยาบาลภาครัฐ กรุงเทพมหานครทั้งหมดเนื่องจาก หลักสูตรการจัดการเรียนการสอนและการสนับสนุนทางสังคมมีความคล้ายคลึงกัน

กลุ่มตัวอย่าง ได้จากการสุ่มตัวอย่างที่ตรงกับลักษณะประชากรที่กำหนดดังกล่าวข้างต้น โดยการจับสลากเลือกกลุ่มทดลองก่อน ได้วิทยาลัยพยาบาลกองทัพเรือเป็นกลุ่มทดลอง ที่เหลือ 7 สถาบันจึงเป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยทำการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified random sampling) เนื่องจากนักศึกษาพยาบาลมีลักษณะเป็นกลุ่ม คือ ชั้นปีที่ 1,2,3 และ 4 โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1. กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างตาม Taro Yamane ใช้ค่าความคลาดเคลื่อนร้อยละ 0.5 ที่ระดับความเชื่อมั่น 0.95 ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 356 คน

2. จำแนกสถาบันการศึกษาพยาบาลออกเป็น 5 กลุ่ม ตามสังกัดของสถาบันการศึกษาพยาบาล พร้อมทั้งกำหนดเลขที่และจำนวนประชากรในแต่ละสถาบันการศึกษาทั้ง 7 สถาบัน

รายชื่อสถาบันการศึกษาพยาบาลแยกตามสังกัดที่เป็นตัวอย่างประชากรในการทำวิจัย แสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 รายชื่อสถาบันการศึกษาพยาบาลแยกตามสังกัดที่เป็นตัวอย่างประชากรในการทำวิจัย

สังกัด	สถาบันการศึกษาพยาบาล
ทบวงมหาวิทยาลัย	1. คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล 2. ภาควิชาพยาบาลศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล
กระทรวงสาธารณสุข	วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี กรุงเทพฯ
กระทรวงมหาดไทย	วิทยาลัยพยาบาลตำรวจ
กระทรวงกลาโหม	1. วิทยาลัยพยาบาลทหารอากาศ 2. วิทยาลัยพยาบาลกองทัพบก
กรุงเทพมหานคร	วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. หาขนาดตัวอย่างประชากรในแต่ละสถาบันการศึกษาพยาบาล โดยใช้อัตราส่วนตามสูตรดังนี้

$$n_n = \frac{n \times N_n}{N}$$

เมื่อ n_n คือ จำนวนตัวอย่างในแต่ละสถาบันการศึกษา

n คือ จำนวนประชากรในแต่ละสถาบันการศึกษา

N_n คือ จำนวนตัวอย่างทั้งหมดที่ใช้ในการวิจัย (356 คน)

N คือ จำนวนประชากรทั้ง 8 สถาบันที่ใช้ในการวิจัย (3,448 คน)

ผลการคำนวณได้กลุ่มตัวอย่างประชากรในแต่ละสถาบันการศึกษาพยาบาล
ดังแสดงในตารางที่ 2

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างของแต่ละสถาบันการศึกษาพยาบาล

สถาบันการศึกษา พยาบาล	ปี 1		ปี 2		ปี 3		ปี 4		รวม	
	ประชากร	ตัวอย่าง	ประชากร	ตัวอย่าง	ประชากร	ตัวอย่าง	ประชากร	ตัวอย่าง	ประชากร	ตัวอย่าง
1. ทบวงมหาวิทยาลัย										
1.1 คณะพยาบาล- ศาสตร์ มหาวิทยาลัย มหิดล	287	32	221	26	207	23	173	19	888	99
1.2 ภาควิชา พยาบาลศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี	166	218	147	16	139	15	104	12	556	61
2. กระทรวงสาธารณสุข										
- วิทยาลัยพยาบาล บรมราชชนนีกรุงเทพฯ	96	11	81	9	72	8	74	8	323	36
3. กระทรวงมหาดไทย										
- วิทยาลัยพยาบาล ตำรวจ	70	8	72	8	65	7	72	8	279	31
4. กระทรวงกลาโหม										
4.1 วิทยาลัยพยาบาล ทหารอากาศ	54	6	49	6	42	5	76	8	221	24
4.2 วิทยาลัยพยาบาล กองทัพบก	60	7	65	7	66	7	67	7	258	28
4.3 วิทยาลัยพยาบาล กองทัพเรือ	63	-	58	-	63	-	55	-	239	-
5. กรุงเทพมหานคร										
- วิทยาลัยพยาบาล เกื้อการุณย์	193	21	168	19	176	20	147	16	684	76
	926	97	803	9	764	85	713	78	3,448	356

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยแบบสอบถาม 2 ส่วนคือ
 ส่วนที่ 1 แบบวัดความสามารถในการดูแลตนเองของนักศึกษาพยาบาล
 ส่วนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคล แบบวัดความรู้ในการดูแลตนเองของ
 นักศึกษาพยาบาล และแบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคม

ส่วนที่ 1 แบบวัดความสามารถในการดูแลตนเอง

1. การสร้างและลักษณะเครื่องมือ ใช้เครื่องมือของ Elizabeth Geden and Susan Taylor (1991) ซึ่งสร้างตามกรอบแนวคิดของโอเรม เครื่องมือนี้มีข้อคำถามจำนวน 40 ข้อ ลักษณะเป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) ได้ดัดแปลงให้เป็น 5 ระดับ โดยให้ผู้ตอบเลือกตอบตามความเป็นจริง มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ตรงกับความจริงของ ผู้ตอบทั้งหมด	หมายถึง	ข้อความในประโยคตรงกับกาปฏิบัติ ของผู้ตอบแบบสอบถามทุกครั้ง ให้ 5 คะแนน
ตรงกับความจริงของ ผู้ตอบส่วนมาก	หมายถึง	ข้อความในประโยคตรงกับกาปฏิบัติ ของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมาก ให้ 4 คะแนน
ตรงกับความจริงของ ผู้ตอบปานกลาง	หมายถึง	ข้อความในประโยคตรงกับกาปฏิบัติ ของผู้ตอบแบบสอบถามปานกลาง ให้ 3 คะแนน
ตรงกับความจริงของ ผู้ตอบน้อย	หมายถึง	ข้อความในประโยคตรงกับกาปฏิบัติ ของผู้ตอบแบบสอบถามน้อย ให้ 2 คะแนน
ไม่ตรงกับความจริงของ ผู้ตอบเลย	หมายถึง	ข้อความในประโยคไม่ตรงกับกาปฏิบัติ ของผู้ตอบแบบสอบถามเลย ให้ 1 คะแนน

2. การหาความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ของแบบวัดความสามารถในการดูแลตนเองของนักศึกษาพยาบาล ผู้วิจัยได้นำต้นฉบับของเครื่องมือนี้ ที่ Elizabeth Geden and Susan Taylor สร้าง และฉบับที่ผู้วิจัยดัดแปลง พร้อมทั้งเกณฑ์การแปลผลคะแนนความสามารถในการดูแลตนเอง ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ โดยผ่านความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ที่ปรึกษาร่วมแล้ว ได้รับความเห็นจากผู้ทรงคุณวุฒิให้แก้ไขคำแปลให้ถูกต้อง และปรับเปลี่ยนคำพูดให้เหมาะสม หลังจากแก้ไขแล้ว ได้รับความกรุณาจากศาสตราจารย์ ดร. สมจิต หนูเจริญกุล ช่วยตรวจสอบความถูกต้องของเครื่องมืออีกครั้งหนึ่ง และอาจารย์ที่ปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาร่วมได้ให้ความกรุณาตรวจสอบด้วย สำหรับเกณฑ์การแปลผลคะแนนความสามารถในการดูแลตนเองนั้น ผู้ทรงคุณวุฒิเห็นด้วยกับเกณฑ์ที่ผู้วิจัยนำเสนอ จากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบวัดความสามารถในการดูแลตนเองมาพิจารณาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิกับอาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม เครื่องมือนี้มีชื่อว่า Self-As-Career Inventory (SCI) ซึ่ง Geden & Taylor (1991) ได้ปรับปรุงมาจากเครื่องมือของ Hanson & Bickel (1985) เพื่อให้ข้อคำถามครอบคลุมพลังความสามารถทั้ง 10 ประการ โดยโอริเริ่มเป็นผู้ให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิด การทดสอบความเที่ยงของเครื่องมือโดยใช้เครื่องมือกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 639 คน ซึ่งเป็นประชากรที่มีภาวะสุขภาพปกติ 250 คน เจ็บป่วยอยู่ที่บ้าน 130 คน และเจ็บป่วยอยู่ในโรงพยาบาล 259 คน อายุระหว่าง 18-94 ปี เป็นชาวผิวขาว สเปนย อเมริกัน และชนชาติอื่น ๆ ผลของการทดลองเครื่องมือได้คะแนนระหว่าง 37-239 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 80.68 S.D. เท่ากับ 30.11 พบว่าได้ค่าความเที่ยงของเครื่องจากการหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาสูง .96 ส่วนอำนาจในการจำแนกนั้นพบว่า เครื่องมือนี้สามารถแยกความแตกต่างของความสามารถในการดูแลตนเองของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีภาวะปกติและกลุ่มที่มีภาวะเจ็บป่วยที่อยู่ที่บ้านและที่เจ็บป่วยอยู่ในโรงพยาบาล และในด้านความตรงเชิงโครงสร้าง จากการวิเคราะห์องค์ประกอบของพลังความสามารถในการดูแลตนเอง พบว่า มีอยู่ 4 ด้าน คือ

- 1) ความสามารถในการรู้จัก การให้คุณค่า และเป้าหมายของการดูแลตนเอง
- 2) ความสามารถในการพิจารณาดัดสินใจ
- 3) ความสนใจเอาใจใส่และเฝ้าระวังสุขภาพของตนเอง
- 4) ทักษะและความพึงพอใจในการดูแลตนเองถึงแม้ว่าจะครอบคลุมพลังความสามารถในการดูแลตนเองเพียง 4 ด้าน แต่เป็นที่มีความสำคัญมากในแนวคิดของโอริเริ่ม

และใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงพลังความสามารถในการดูแลตนเอง 10 ประการ ที่โอเร็มเสนอไว้ เป็นหมวดหมู่ได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งเครื่องมือนี้น่าจะมีศักยภาพในการนำมาใช้ในการวิจัย เพื่อทดสอบ ทฤษฎีได้เป็นอย่างดี และยังไม่มียุติแปลเครื่องมือนี้ (อ้างใน สมจิต หนูเจริญกุล, 2538: 308-309)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกใช้แบบวัดความสามารถในการดูแลตนเองของ Elizabeth Geden and Suson Taylor (1991) เนื่องจากเป็นเครื่องมือที่ใช้วัดความสามารถในการดูแลตนเองกับคนปกติได้

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคล ความรู้ในการดูแลตนเองและการสนับสนุนทางสังคม มีทั้งหมด 3 ตอนคือ

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาพยาบาล
- ตอนที่ 2 แบบวัดความรู้ในการดูแลตนเองของนักศึกษาพยาบาล
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมของนักศึกษาพยาบาล

1. การสร้างและลักษณะเครื่องมือ

ส่วนที่ 2 มีข้อคำถาม 60 ข้อ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาพยาบาล ผู้วิจัยสร้างเองจากการศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยมีหัวข้อคำถามตามกรอบแนวคิดในการวิจัย ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบเติมคำและเลือกตอบ มีจำนวน 6 ข้อ เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับ ระดับชั้นปีที่ศึกษา เนื่องจากนักศึกษาเป็นเพศเดียวและมีอายุใกล้เคียงกัน นอกจากนี้ศึกษาเกี่ยวกับ ค่าใช้จ่ายส่วนตัว รายได้บิดาและมารดา รวมกัน ระดับการศึกษาชั้นสูงสุดของบิดา และระดับการศึกษาชั้นสูงสุดของมารดา

ตอนที่ 2 แบบวัดความรู้ในการดูแลตนเองของนักศึกษาพยาบาล ผู้วิจัยได้ศึกษาดำรงหลายเล่มที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการดูแลตนเองสุขภาพและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จึงดัดแปลงคำถามให้เหมาะสมกับนักศึกษาพยาบาลตามแนวคิดของ Orem (1991) พบว่า การดูแลตนเองด้านกิจวัตรประจำวันในเรื่องที่จำเป็นสำหรับบุคคลทั่วไป ได้แก่ โภชนาการ การออกกำลังกาย การพักผ่อน และการขับถ่าย ซึ่งเป็นเรื่องของการดูแลตนเองด้านการส่งเสริมสุขภาพ จึงวัดเป็น 4 เรื่อง ดังกล่าว และวัดความรู้ด้านการป้องกันโรค-อุบัติเหตุ

ขั้นตอนการสร้าง ผู้วิจัยได้สร้างคำถามให้ครอบคลุมเนื้อหา ความชัดเจนและความถูกต้อง โดยกำหนดข้อคำถามให้เหมาะสมกับเนื้อหาในแต่ละด้านที่วัด แล้วนำไปปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ได้รับปรับปรุงแก้ไขคำถามตามความเห็นชอบของอาจารย์ทั้งสองท่าน และได้ข้อคำถามดังนี้

1. ความรู้ในการดูแลตนเองด้านการส่งเสริมสุขภาพ มีข้อคำถาม 23 ข้อ การกำหนดจำนวนข้อคำถามในแต่ละเรื่องนั้น ได้กำหนดให้เหมาะสมกับความยากน้อยของเนื้อหาในเรื่องนั้น ตามความเห็นชอบของอาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมและผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาต่อไปนี้คือ

- | | | |
|-----|---------------------------|-------------------|
| 1.1 | โภชนาการเพื่อสุขภาพ | มีข้อคำถาม 10 ข้อ |
| 1.2 | การออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ | มีข้อคำถาม 4 ข้อ |
| 1.3 | การพักผ่อนเพื่อสุขภาพ | มีข้อคำถาม 5 ข้อ |
| 1.4 | การรับถ่ายเพื่อสุขภาพ | มีข้อคำถาม 2 ข้อ |

ทั้ง 4 เรื่อง เป็นข้อคำถามแบบเลือกตอบถูกผิด และมีเกณฑ์ในการให้คะแนน

ดังนี้

ข้อความที่ถูกต้อง	ใส่เครื่องหมาย ✓	ให้ 1 คะแนน
	ใส่เครื่องหมาย X	ให้ 0 คะแนน
ข้อความที่ผิด	ใส่เครื่องหมาย ✓	ให้ 0 คะแนน
	ใส่เครื่องหมาย X	ให้ 1 คะแนน

2. ความรู้ในการป้องกันโรค-อุบัติเหตุ มีข้อคำถามจำนวน 11 ข้อ

- | | | |
|-----|----------------------|------------------|
| 2.1 | การป้องกันโรค | มีข้อคำถาม 9 ข้อ |
| 2.2 | การป้องกันอุบัติเหตุ | มีข้อคำถาม 2 ข้อ |

ทั้ง 2 เรื่อง เป็นข้อคำถามแบบเลือกตอบถูกผิด และมีเกณฑ์ในการให้คะแนน

ดังนี้

ข้อความที่ถูกต้อง	ใส่เครื่องหมาย ✓	ให้ 1 คะแนน
	ใส่เครื่องหมาย X	ให้ 0 คะแนน
ข้อความที่ผิด	ใส่เครื่องหมาย ✓	ให้ 0 คะแนน
	ใส่เครื่องหมาย X	ให้ 1 คะแนน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคม ประกอบด้วยเนื้อหา การสนับสนุนทางสังคม 3 ด้าน ได้แก่ การสนับสนุนด้านอารมณ์ การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร และการสนับสนุนด้านวัตถุ ตามกรอบแนวคิดของ เซฟเฟอร์ และคณะ Schaefer, et al. (1981) โดยดัดแปลงข้อคำถามการสนับสนุนทางสังคมด้านอารมณ์และการสนับสนุนทางสังคมด้านวัตถุ จากแบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมของ นางสาวจิราพร อมราภิบาล (2536) ซึ่งศึกษาปัจจัย คัดสรรที่สัมพันธ์กับความสามารถในการดูแลตนเองในผู้ป่วยโรคเอดส์ และบางส่วนผู้วิจัยสร้างเองให้เหมาะสมกับนักศึกษาพยาบาล ลักษณะคำถามเป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) 5 ระดับ ต้องการให้ผู้ตอบ ตอบเกี่ยวกับการรับรู้การสนับสนุนทางสังคมที่ผู้ตอบได้รับจากผู้อื่น ได้รับมากน้อยเพียงใด มีคำถามจำนวน 20 ข้อ แบ่งเป็น 72 ข้อย่อย ดังนี้

- | | |
|---------------------------------|------------------------------------------|
| 1. การสนับสนุนด้านอารมณ์ | มีข้อคำถาม 10 ข้อ
แบ่งเป็น 40 ข้อย่อย |
| 2. การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร | มีข้อคำถาม 5 ข้อ
แบ่งเป็น 18 ข้อย่อย |
| 3. การสนับสนุนด้านวัตถุ | มีข้อคำถาม 5 ข้อ
แบ่งเป็น 14 ข้อย่อย |

ทั้ง 3 เรื่อง ให้ใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความจริงของผู้ตอบมากที่สุด โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- | | |
|--------------------|-------------------------------------------------------------------------------------------|
| เป็นจริงมากที่สุด | หมายถึง ข้อความในประโยคทั้งหมดตรงกับความเป็นจริงที่ผู้ตอบประสบทุกประการ ให้ 5 คะแนน |
| เป็นจริงมาก | หมายถึง ข้อความในประโยคทั้งหมดตรงกับความเป็นจริงที่ผู้ตอบประสบเป็นส่วนใหญ่ ให้ 4 คะแนน |
| เป็นจริงปานกลาง | หมายถึง ข้อความในประโยคทั้งหมดตรงกับความเป็นจริงที่ผู้ตอบประสบปานกลาง ให้ 3 คะแนน |
| เป็นจริงน้อย | หมายถึง ข้อความในประโยคทั้งหมดไม่ตรงกับความเป็นจริงที่ผู้ตอบประสบเป็นส่วนใหญ่ ให้ 2 คะแนน |
| เป็นจริงน้อยที่สุด | หมายถึง ข้อความในประโยคทั้งหมดไม่ตรงกับความเป็นจริงเลย ให้ 1 คะแนน |

2. การหาความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ของเครื่องมือส่วนที่ 2

ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือส่วนที่ 2 ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ตอนที่ 2 แบบวัดความรู้ในการดูแลตนเอง และตอนที่ 3 แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมที่สร้างขึ้น ให้ผ่านการแก้ไขจากอาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ที่ปรึกษาร่วมวิทยานิพนธ์ และนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 10 ท่าน (ดังรายชื่อนามในภาคผนวก ก) พิจารณาตรวจสอบด้านเนื้อหา ความครอบคลุมความเหมาะสมของการใช้ภาษา ความถูกต้องของการวัดและเกณฑ์การพิจารณาคะแนน พร้อมกับนำโครงร่างวิทยานิพนธ์ คำจำกัดความ และกรอบแนวคิดในการวิจัย ให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณา

การตัดสินความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือดังกล่าว ผู้วิจัยถือเกณฑ์ความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิตรงกัน 7 ใน 10 ท่านของผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมด ผลการพิจารณาตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาเครื่องมือส่วนที่ 2 มีดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา มีการเปลี่ยนแปลงข้อคำถามข้อ 4 รายได้บิดาและมารดาให้คิดรวมกัน จึงลดข้อคำถามจาก 7 ข้อ เป็น 6 ข้อ แบบสอบถามเป็นแบบเติมคำในช่องว่าง 2 ข้อ และเลือกตอบ 4 ข้อ เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับ ระดับชั้นปี ค่าใช้จ่ายนักศึกษา รายได้บิดามารดา ระดับการศึกษาขั้นสูงสุดของบิดาและระดับการศึกษาขั้นสูงสุดของมารดา

ตอนที่ 2 แบบวัดความรู้ในการดูแลตนเอง มีการเปลี่ยนแปลงข้อคำถาม ดังต่อไปนี้

1. ความรู้การส่งเสริมสุขภาพ ได้แก่

1.1 โภชนาการเพื่อสุขภาพ มีการเปลี่ยนแปลง โดยปรับเปลี่ยนการใช้คำข้อ 1, 6, 7 และ 8 ส่วนใจความเหมือนเดิม เปลี่ยนแปลงข้อความใหม่ข้อ 2, 3, 4, 9 และ 10 มีจำนวนข้อ 10 ข้อ คงเดิม

1.2 การออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ มีการเปลี่ยนแปลง โดยปรับเปลี่ยนการใช้คำข้อ 2 ส่วนใจความเหมือนเดิม ข้อ 3 และ 4 เปลี่ยนแปลงข้อความใหม่ มีจำนวนข้อ 6 ข้อ คงเดิม

1.3 การพักผ่อนเพื่อสุขภาพ มีการเปลี่ยนแปลง โดยปรับเปลี่ยนการใช้คำข้อ 1 ส่วนใจความคงเดิม ข้อ 2, 3, 4 และ 5 ปรับเปลี่ยนข้อความใหม่ และตัดข้อ 6 ออก จึงเหลือจำนวน 5 ข้อ

1.4 การรับถ่ายเพื่อสุขภาพ เป็นหัวข้อที่เพิ่มขึ้นมาใหม่ เพราะเป็นเรื่องที่สำคัญต่อการดำรงชีวิต มีจำนวน 2 ข้อ

2. ความรู้ในการดูแลตนเองด้านการป้องกันโรค-อุบัติเหตุ

มีการเปลี่ยนแปลง โดยปรับเปลี่ยนข้อความข้อ 1, 2, 3, 5, 6, 7, 9 และ 10 ข้อ 8 ปรับเปลี่ยนการใช้คำ ส่วนใจความเหมือนเดิม มีจำนวนข้อ 23 ข้อความ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคม มีการปรับปรุงดังต่อไปนี้

ก. การสนับสนุนด้านอารมณ์ ไม่มีการเปลี่ยนข้อคำถาม แต่เพิ่มวงเล็บที่ข้อย่อยในกลุ่มเพื่อนว่า รวมทั้งเพื่อนหญิง ชาย และต่างวัย มีจำนวนข้อ 5 ข้อคงเดิม

ข. การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร มีการเปลี่ยนแปลง โดยปรับการใช้คำบางข้อ ส่วนใจความคงเดิม แต่เพิ่มวงเล็บที่ข้อย่อยในกลุ่มเพื่อนเช่นเดียวกัน มีจำนวนข้อ 5 ข้อคงเดิม

ค. การสนับสนุนด้านวัตถุ มีการเปลี่ยนแปลง โดยปรับการใช้คำบางข้อ ส่วนใจความคงเดิม แต่เพิ่มวงเล็บที่ข้อย่อยในกลุ่มเพื่อนเช่นเดียวกัน มีจำนวนข้อ 5 ข้อคงเดิม

จากนั้นผู้วิจัยนำผลการตรวจสอบและข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิมาพิจารณาปรับปรุงแก้ไขกับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ แล้วนำไปหาความเที่ยงต่อไป

การหาค่าความเที่ยงของเครื่องมือ (Content Reliability) ทั้ง 2 ส่วน

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่มีความตรงตามเนื้อหา ไปทดลองใช้กับกลุ่มนักศึกษาพยาบาลที่มีลักษณะเช่นเดียวกับประชากรที่ศึกษา จำนวน 52 คน แบ่งเป็นชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ชั้นปีละ 13 คน แล้วนำมาหาความเที่ยงด้วยวิธีต่อไปนี้

เครื่องมือส่วนที่ 1 แบบวัดความสามารถในการดูแลตนเองของนักศึกษาพยาบาล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ทดลองนี้ไปหาความเที่ยงของรายข้อ เพื่อตรวจสอบว่าข้อความแต่ละข้ออยู่ในเกณฑ์ใช้ได้หรือไม่ โดยการวิเคราะห์รายข้อ ด้วยวิธี Item Test Correlation ผลการวิเคราะห์คือ ทุกข้ออยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ คือ มีค่าตั้งแต่ .2 ขึ้นไป (แสดงสถิติที่ใช้และตัวอย่างผลการวิเคราะห์รายข้อของเครื่องมือส่วนที่ 1 อยู่ในภาคผนวก ง) และหาความเที่ยงของเครื่องมือด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์ของแอลฟาครอนบาช (Cronbach's Coefficient of Alpha) เพื่อหาความสอดคล้องภายใน ได้ค่าความเที่ยง 0.99 ดังตารางที่ 3 (รายละเอียดการคำนวณอยู่ในภาคผนวก ข) ผู้วิจัยจึงนำเครื่องมื่อดังกล่าวไปเก็บรวบรวมข้อมูลจริง และหาความเที่ยงอีกครั้ง ดังตารางที่ 3

เครื่องมือส่วนที่ 2 ตอนที่ 2 แบบวัดความรู้ในการดูแลตนเองของนักศึกษาพยาบาล ผู้วิจัยหาค่าความเที่ยงรายข้อ โดยการวิเคราะห์ด้วยวิธี Item Analysis เพื่อคัดเลือก ข้อความที่มีอำนาจจำแนก (Discrimination power = r) อยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้ คือ มีค่าตั้งแต่ .2 ขึ้นไป (Ebel, 1979 : 267) และหาค่าดัชนีความยาก (Index of difficulty = p) อยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้ คือ มีค่า ระหว่าง .2-.8 จากนั้นนำแบบวัดความรู้ในการดูแลตนเองมาหาค่าความเที่ยงด้วยวิธี Kuder Richardson formula 20 = KR-20

ผลการวิเคราะห์ พบว่า แบบวัดความรู้ในการดูแลตนเองในรายข้อนั้น ค่าอำนาจ จำแนก (r) และดัชนีความยาก (p) บางข้อได้ค่าความเที่ยงโดยรวมเท่ากับ .54 ซึ่งต่ำกว่า .7 ต้องนำ เครื่องมือแบบวัดความรู้ในการดูแลตนเองมาปรับเปลี่ยนใหม่

ตอนที่ 2 1. ความรู้ในการดูแลตนเองด้านการส่งเสริมสุขภาพ

1.1 โภชนาการเพื่อสุขภาพ ข้อ 5, 6 และ 10 ได้ค่าอำนาจจำแนก (r) ต่ำกว่าเกณฑ์ คือ ต่ำกว่า .2 จึงต้องปรับข้อความใหม่ ส่วนดัชนีความยาก (p) อยู่ในเกณฑ์ใช้ได้คือ มีค่าระหว่าง .0 - .8

1.2 การออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ ข้อ 2, 3, 4 และ 5 ได้ค่า อำนาจจำแนก (r) ต่ำกว่าเกณฑ์ คือ ต่ำกว่า .2 และข้อ 4 ได้ค่าดัชนีความยาก (p) ต่ำกว่าเกณฑ์ด้วย คือ ต่ำกว่า .2 ส่วนข้อ 2, 3 และ 5 ได้ค่าดัชนีความยากอยู่ในเกณฑ์สูงกว่า 0.8 ซึ่งแสดงว่าคำถาม ง่ายเกินไป จึงต้องปรับข้อความในข้อดังกล่าวใหม่

1.3 การพักผ่อนเพื่อสุขภาพ ข้อ 3, 4, และ 5 ได้ค่าอำนาจจำแนก (r) ต่ำกว่าเกณฑ์ คือ ต่ำกว่า .2 ส่วนค่าดัชนีความยาก (p) สูงกว่า .8 ซึ่งแสดงว่าคำถามง่ายไป จึงต้องปรับข้อความในข้อดังกล่าวใหม่

1.4 การขับถ่ายเพื่อสุขภาพ ข้อ 1 ได้ค่าอำนาจจำแนก (r) ต่ำกว่า เกณฑ์ คือ ต่ำกว่า .2 ส่วนค่าดัชนีความยากเท่ากับ .86 แสดงว่าข้อคำถามสูงกว่าเกณฑ์เล็กน้อย ส่วนข้อ 2 ได้ค่าอำนาจจำแนก (r) เท่ากับ .21 และค่าดัชนีความยาก (p) เท่ากับ 0.11 แสดงว่า คำ ถามยากไป จึงต้องปรับข้อความใหม่ทั้งข้อ 1 และ 2

2. ความรู้ในการดูแลตนเองด้านการป้องกันโรค-อุบัติเหตุ

ผลการวิเคราะห์คือ ข้อ 5 ได้ค่าอำนาจจำแนก (r) ต่ำกว่า .2 และ ค่า p สูงกว่า .8 แสดงว่าคำถามง่ายเกินไป และข้อ 8 ได้ค่าอำนาจจำแนก (r) ต่ำกว่า .2 และค่า p ต่ำกว่า .2 แสดงว่าคำถามยากเกินไป จึงต้องปรับข้อความใหม่ทั้งข้อ 5 และ 8

ผู้วิจัยได้ปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ที่ปรึกษาร่วม แล้วนำแบบวัดความรู้ในการดูแลตนเองทั้ง 2 ด้าน ไปทดสอบอีกครั้งหนึ่งกับกลุ่มประชากรกลุ่มเดิมที่ทดสอบครั้งแรก แต่ไม่ใช่นักศึกษาคณะเดิม จำนวน 52 คน แบ่งเป็นชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ชั้นปีละ 13 คน โดยเว้นระยะห่างจากการทดสอบครั้งแรก 2 สัปดาห์ ผลการทดสอบแบบวัดความรู้ในการดูแลตนเองทั้ง 2 ด้าน อยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ คือ ได้ค่าความเชื่อมั่นโดยรวมเท่ากับ .85 และผลการวิเคราะห์รายข้อใช้ Item Analysis ทุกข้ออยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ คือ มีค่าตั้งแต่ .2 ขึ้นไป ผู้วิจัยจึงนำเครื่องมือดังกล่าวไปเก็บรวบรวมข้อมูลจริง และหาความเที่ยงอีกครั้ง ดังตารางที่ 4

ตอนที่ 3 การสนับสนุนทางสังคมของนักศึกษาพยาบาล

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมทั้ง 3 ด้านไปวิเคราะห์รายข้อด้วยวิธี Item Test Correlation เพื่อตรวจสอบว่าข้อความแต่ละข้ออยู่ในเกณฑ์ใช้ได้หรือไม่ ซึ่งผลการวิเคราะห์อยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ คือ .2 ขึ้นไป และได้ทดสอบความเที่ยงเครื่องมือและเพื่อดูความสอดคล้องภายใน ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาชโดยรวมเท่ากับ .85 และได้ค่าความเที่ยงของแบบวัดการสนับสนุนทางสังคมรายด้านทั้ง 3 ด้าน ดังตารางที่ 3

ก. การสนับสนุนด้านอารมณ์ ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาชเท่ากับ .82 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ได้ จึงไม่มีการเปลี่ยนแปลง

ข. การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาชเท่ากับ .87 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ได้ จึงไม่มีการเปลี่ยนแปลง

ค. การสนับสนุนด้านวัตถุ ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาชเท่ากับ .88 จึงไม่มีการเปลี่ยนแปลง

หลังจากทดสอบว่าเครื่องมือมีค่าความเที่ยงอยู่ในเกณฑ์แล้ว ผู้วิจัยจึงนำเครื่องมือดังกล่าวไปเก็บรวบรวมข้อมูลจริง และหาค่าความเที่ยงอีกครั้ง ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงผลการหาค่าความเที่ยงของเครื่องมือวัดความสามารถในการดูแลตนเอง และเครื่องมือวัดการสนับสนุนทางสังคม

เครื่องมือที่ใช้	ค่าความเที่ยงของเครื่องมือ	
	ข้อมูลทดลอง (52 คน)	ข้อมูลจริง (365 คน)
ส่วนที่ 1 แบบวัดความสามารถในการดูแลตนเอง	.99	.94
ส่วนที่ 2 ตอนที่ 3 แบบสอบถามการสนับสนุนทางสังคมโดยรวม	.85	.78
1. การสนับสนุนด้านอารมณ์	.82	.91
2. การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร	.87	.74
3. การสนับสนุนด้านวัตถุ	.88	.71

ตารางที่ 4 แสดงผลการหาค่าความเที่ยงของเครื่องมือแบบวัดความรู้ในการดูแลตนเองของ
นักศึกษาพยาบาล

เครื่องมือที่ใช้	ค่าความเที่ยงของเครื่องมือ		
	ข้อมูลทดลอง ครั้งที่ 1 (52 คน)	ข้อมูลทดลอง ครั้งที่ 2 (52 คน)	ข้อมูลจริง (256 คน)
ส่วนที่ 2			
ตอนที่ 2 แบบวัดความรู้ในการดูแลตนเอง	.54	.86	.75
1. การส่งเสริมสุขภาพ	.52	.84	.72
1.1 โภชนาการเพื่อสุขภาพ	.54	.85	.72
1.2 การออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ	.52	.80	.72
1.3 การพักผ่อนเพื่อสุขภาพ	.53	.87	.75
1.4 การขับถ่ายเพื่อสุขภาพ	.51	.85	.71
2. การป้องกันโรค-อุบัติเหตุ	.56	.86	.70

การพิจารณาความหมายของตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้

1. ความสามารถในการดูแลตนเองของนักศึกษาพยาบาล ใช้เกณฑ์พิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิ กำหนดดังนี้ ผลการวิเคราะห์ความสามารถในการดูแลตนเองโดยรวม

คะแนน	คิดร้อยละ	ระดับความสามารถ
1 - 100	ตั้งแต่ 50 ลงไป	ต่ำ
101 - 150	51 - 75	ปานกลาง
151 - 200	ตั้งแต่ 76 ขึ้นไป	มาก

2. ความรู้ในการดูแลตนเอง เกณฑ์กำหนดระดับความรู้ในการดูแลตนเอง ใช้เกณฑ์พิจารณาเห็นชอบของผู้ทรงคุณวุฒิ กำหนดดังนี้

2.1 ผลการวิเคราะห์ความรู้ในการดูแลตนเองโดยรวม จำนวน 34 ข้อ คะแนนเต็ม 34

คะแนน	คิดร้อยละ	ระดับความสามารถ
0 - 17.00	ตั้งแต่ 50 ลงไป	ต่ำ
18.00 - 25.00	51 - 75	ปานกลาง
26.00 - 34.00	ตั้งแต่ 76 ขึ้นไป	มาก

2.2 ผลการวิเคราะห์ความรู้ในการดูแลตนเองรายด้าน

2.2.1 ความรู้ในการดูแลตนเองด้านการส่งเสริมสุขภาพ มีข้อคำถาม จำนวน 23 ข้อ คะแนนเต็ม 23

คะแนน	คิดร้อยละ	ระดับความสามารถ
1 - 11.50	ตั้งแต่ 50 ลงไป	ต่ำ
11.6 - 17.25	51 - 75	ปานกลาง
17.26 - 23.00	ตั้งแต่ 76 ขึ้นไป	มาก

2.2.2 ความรู้ในการดูแลตนเองด้านการป้องกันโรคอุบัติใหม่ มีข้อคำถาม 11 ข้อ คะแนนเต็ม 11

คะแนน	คิดร้อยละ	ระดับความสามารถ
1 - 5.50	ตั้งแต่ 50 ลงไป	ต่ำ
5.60 - 8.25	51 - 75	ปานกลาง
8.26 - 11.00	ตั้งแต่ 76 ขึ้นไป	มาก

3. การสนับสนุนทางสังคมของนักศึกษาพยาบาล ใช้เกณฑ์การพิจารณาเห็นชอบของผู้ทรงคุณวุฒิดังนี้

3.1 ผลการวิเคราะห์การสนับสนุนทางสังคมโดยรวม มีข้อคำถาม 20 ข้อ แบ่งเป็น 72 ข้อย่อย คะแนนเต็ม 360

คะแนน	คิดร้อยละ	ระดับความสามารถ
72.00 - 180.00	ตั้งแต่ 50 ลงไป	ต่ำ
181.00 - 270.00	51 - 75	ปานกลาง
271.00 - 360.00	ตั้งแต่ 76 ขึ้นไป	มาก

3.2 ผลการวิเคราะห์การสนับสนุนทางสังคมรายด้าน

3.2.1 การสนับสนุนด้านอารมณ์ มีข้อคำถาม 10 ข้อ แบ่งเป็น 40 ข้อย่อย คะแนนเต็ม 200

คะแนน	คิดร้อยละ	ระดับความสามารถ
40.00 - 100.00	ตั้งแต่ 50 ลงไป	ต่ำ
101.00 - 150.00	51 - 75	ปานกลาง
151.00 - 200.00	ตั้งแต่ 76 ขึ้นไป	มาก

3.2.2 การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร มีข้อคำถาม 5 ข้อ แบ่งเป็น 18 ข้อย่อย คะแนนเต็ม 90

คะแนน	คิดร้อยละ	ระดับความสามารถ
18.00 - 45.00	ตั้งแต่ 50 ลงไป	ต่ำ
45.50 - 67.50	51 - 75	ปานกลาง
68.00 - 90.00	ตั้งแต่ 76 ขึ้นไป	มาก

3.2.3 การสนับสนุนด้านวัตถุ มีข้อคำถาม 5 ข้อ แบ่งเป็น 14 ช้อย่อย

คะแนนเต็ม 70

คะแนน	คิดร้อยละ	ระดับความสามารถ
14.00 - 35.00	ตั้งแต่ 50 ลงไป	ต่ำ
35.50 - 52.50	51 - 75	ปานกลาง
53.00 - 70.00	ตั้งแต่ 76 ขึ้นไป	มาก

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลมีขั้นตอนดังนี้

1. ขอนหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถึงสถาบันการศึกษาพยาบาลภาครัฐ เขตกรุงเทพมหานคร เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูล
2. ผู้วิจัยนำหนังสือซึ่งขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล ไปยื่นที่สถาบันการศึกษาพยาบาลภาครัฐ เขตกรุงเทพมหานคร ทั้งหมด 5 สังกัด รวม 7 สถาบัน พร้อมกับแนบโครงร่างวิทยานิพนธ์ฉบับย่อและแบบสอบถาม วจนได้รับอนุมัติให้เก็บข้อมูลได้ ซึ่งแต่ละสถาบันใช้เวลาในการพิจารณาอนุมัติต่างกัน บางสถาบันติดต่อแล้วอนุมัติเลย บางสถาบัน 5-7 วัน และบางสถาบัน 2-3 สัปดาห์ แต่ส่วนมากใช้เวลาพิจารณา 1-2 สัปดาห์ บางสถาบันต้องติดต่อต้นสังกัดก่อน ซึ่งใช้เวลา 1-2 สัปดาห์ เมื่ออนุมัติแล้วจึงนำหนังสือมายื่นสถาบันที่ต้องการเก็บข้อมูล และรอพิจารณาอนุมัติอีกครั้งหนึ่งจึงจะนัดหมายการเก็บข้อมูลได้
3. เมื่อได้รับอนุมัติให้เก็บข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยจะเดินทางไปพบผู้บริหารการศึกษาซึ่งรับผิดชอบการเก็บข้อมูลจากนักศึกษา เพื่อนัดหมายวันเวลาเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้ขอรายชื่อนักศึกษาพยาบาลแต่ละชั้นปี เพื่อคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีสุ่มแบบง่าย (Simple random sampling) โดยวิธีจับสลากเลขที่ ทั้ง 7 สถาบัน โดยเลือกเฉพาะนักศึกษานหญิงตามที่ได้กำหนดไว้
4. ผู้วิจัยเดินทางไปเก็บข้อมูลด้วยตนเองทั้ง 7 สถาบัน ซึ่งส่วนมากได้รับความร่วมมืออย่างดี

ผู้วิจัยได้นัดเก็บข้อมูลกับทุกสถาบันในห้องเรียน เมื่อนักศึกษาพร้อมและสมัครใจ ก่อนเก็บข้อมูล ผู้วิจัยได้ชี้แจงและอธิบายข้อคำถามในแบบสอบถามให้นักศึกษาเข้าใจ จึงให้นักศึกษาแต่ละชั้นปีตอบแบบสอบถามพร้อมกัน เมื่อได้รับแบบสอบถามคืน ผู้วิจัยจะตรวจสอบ

ความเรียบร้อยทุกข้อก่อน ถ้าตอบไม่ครบทุกข้อ จะให้นักศึกษานำไปตอบให้ครบทันที ผู้วิจัยได้ดูแลการตอบแบบสอบถามด้วยตนเองจนเสร็จเรียบร้อยทุกครั้ง

ผู้วิจัยใช้เวลาเก็บข้อมูลตั้งแต่วันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2538 ถึง วันที่ 7 มีนาคม 2538 รวมเวลาเก็บข้อมูล 3 สัปดาห์ ซึ่งผู้วิจัยสามารถเก็บข้อมูลจากตัวอย่างประชากรครบ 356 ราย ตามต้องการ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมด โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS-PC (Statistic Package for the Social Science) ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง นำมาแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ
2. คำนวณหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถในการดูแลตนเอง ความรู้ในการดูแลตนเอง และการสนับสนุนทางสังคมของนักศึกษาพยาบาล
3. หาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ความรู้ในการดูแลตนเองและการสนับสนุนทางสังคมกับความสามารถในการดูแลตนเองของนักศึกษาพยาบาล โดยวิธี Pearson Product Moment Coefficient

การแปลความหมายค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยไม่คำนึงถึงเครื่องหมาย มีดังนี้ (ประคอง กรวรรณสุด, 2528)

ค่า r	ความสัมพันธ์
.10 - .29	ต่ำ
.30 - .69	ปานกลาง
.70 - .90	สูง

4. หาตัวพยากรณ์ความสามารถในการดูแลตนเองของนักศึกษาพยาบาล โดยมีปัจจัยส่วนบุคคล ความรู้ในการดูแลตนเอง และการสนับสนุนทางสังคมเป็นตัวร่วมพยากรณ์ โดยมีขั้นตอนดังนี้

4.1 หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ความรู้ในการดูแลตนเอง และการสนับสนุนทางสังคมกับความสามารถในการดูแลตนเองของนักศึกษาพยาบาล

4.2 ทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณที่คำนวณได้ โดยการทดสอบค่าเอฟ (F-test)

4.3 หาค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ (B) ในรูปคะแนนดิบ

4.4 หาค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ (β) ในรูปคะแนนมาตรฐาน

4.5 ทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวพยากรณ์ โดยการทดสอบค่าที (t-test)

4.6 หาค่าคงที่ของสมการพยากรณ์

4.7 สร้างสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน



สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย